

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ПРЕДЛОГА ДА СЕ ПРОФ. ДР МИЛИВОЈЕ ПАВЛОВИЋ ИЗАБЕРЕ ЗА ЧЛАНА ПРОГРАМСКОГ САВЕТА РТС

1. Биографија

Миливоје Павловић рођен је 1947. у Медвеђи, јужна Србија. Гимназију је учио у Лесковцу, а студије српског језика и југословенске књижевности завршио на Филолошком факултету у Београду.

Магистрирао је и докторирао науку о књижевности.

Члан је Удружења новинара Србије и члан Удружења књижевника Србије.

Професионални новинар од 1. јуна 1969. Још као студент, запослио се као новинар културне рубрике недељника „Рад“, који је излазио паралелно у Београду и Загребу (на ћирилицу и латиници). Убрзо је постао уредник културне рубрике овог листа, а потом заменик главног уредника издавачке куће „Радничка штампа“. Од 1987. до 1991. био је управник Културно-просветне заједнице Србије. Од децембра 1991. до марта 1994. два пута биран за републичког министра за информације.

Од октобра 1994. до средине фебруара 2001. био је директор Радио Београда, после тога био је саветник генералног директора РТС (тада је то био Ненад Ристић), а потом саветник директора Радио Београда (Раде Вељановски).

Од 1998. универзитетски наставник медијских предмета. Најпре на Академији лепих уметности и Академији уметности БК у Београду, а од 2002. на Факултету за пословне студије.

Од 2005. до 2014. декан Факултета за културу и медије. На истом факултету и сада, у звању редовног професора, предаје следеће предмете: на основним студијама „Односе с јавношћу“, на мастер програму „Односе с медијима“ и „Културну политику и културну акцију“, и на докторским студијама „Управљање односима с јавношћу“.

Од 2012. до недавне својинске трансформације, био је председник Управног, односно Надзорног одбора Студија Б. Члан је Управног одбора Савета за дијаспору, члан Савета Вукове задужбине и потпредседник Иницијативног одбора акције „Ћирилица у тржишним комуникацијама“. Члан је редакције међународног часописа „Балканске синтезе“.

Проф. Павловић је рецензент Завода за уџбенике Републике Србије, председник Жирија за књижевност Награде града Београда, члан Жирија „Златни беоцуг“ и Вукове награде (у неколико наврата). Аутор је низа одређених релевантних енциклопедијама и лексиконима, од Просветине „Енциклопедије“ (1986) до „Енциклопедије српског народа“ (2008), у којој је публиковао 26 прилога из области медија и културологије.

Станује у Београду, Ул. Благоја Паровића 117. Телефони: 011/2546-308, 063/392-256.

Објављена дела: „Бела књига“ (1974), „Култура од до“ (1980), „Културни фронтови и позадина“ (1984), „Књига о химни“ (1984, 1986, 1990), „Свет у сигналима“ (1996), „Химна – сто питања и одговора“ (1998), „Кључеве сигналистичке поезике“ (1999), „Авангарда, неоавангарда и сигнализам“ (2002), „Српске земље и дијаспора лицем према Хиландару“ (2003), „Српска знамења“ (2007), „Огледало Добрице

Ћосића" (2014), „Данило Киш у друштву мртвих песника" (у штампи).

Објавио је три уџбеника: „Односи с јавношћу" (користи се на четири универзитета и до сада је имао осам издања), „Пословна кореспонденција" и „Оглашавање у медијима".

Коаутор је монографије „Србија" (српски, енглески, француски) из 1997, приређивач јубиларног издања романа „Један дан Ивана Денисовича" поводом осамдесете годишњице рођења Александра Солжењичина (1998),

приређивач књиге о радију „Дежурно ухо епохе" (2000)

и приређивач неколико зборника о сигнализму (последњи 2014).

Награде и признања: Миливоје Павловић добитник је двеју годишњих награда Удружења новинара Србије (1981. и 2003), признања „Издавачки подухват године" за „Књигу о химни" на Међународном сајму књига у Београду (1986), „Златног беоцуга Београда" (1989), Вукове награде (1999), Светосавске повеље (2006), Међународне награде региона „Алпе-Адрија" за развој односа с јавношћу (2011), Награде часописа „Табу" за унапређење ПР (2012) и Награде Академије „Иво Андрић" за књигу „Огледало Добрице Ћосића" (2015).

2. Журналистички, научни и књижевни радови

Као новинар, уредник, организатор културних акција, научник, професор и јавни радник, Миливоје Павловић се залаже за вредности, принципе и идеје чији је циљ убрзање културног развоја друштва у целини, за културне и медијске акције којима се подстиче човекова радозналост и људи уводе у простор аутентичног доживљаја духовних вредности, за нова значења културе у контексту савремених социјалних, економских, информатичких, политичких и других промена – а против шунда, баналности, кича, граница, ограничења и мера које су у супротности с изворним функцијама културе.

У његовим текстовима, публицистичким и научним радовима, самосталним књигама и уџбеницима видљив је напор да дође до извесне прерасподеле културно-духовне моћи, да се уобличи начела културне и медијске политике која би почивала на истинским стваралачким потенцијалиматалентованих и изврских, на непрестаном делању, учењу и усавршавању, на сталном трагању за новим просторима слободе и човековог самопотврђивања радом.

Истовремено, Павловић је оштар критичар невредности и шунда у медијасфери и културном животу, као и неретких примера замене еманципаторских метода у култури и медијима – манипулативним. У „Политици", и другде, објавио је више оштрих аналитичких прилога у којима је дубље осветлио видове загађења нашег медијског простора (ријалити, имитације, музички шунд, итд.).

Посебан допринос Павловић је дао својим разговорима с теоретичарима и практичарима из културе, и интервјуима с културним ствараоцима, пре свега онима из области књижевности.

За разговоре о противуречностима из области културе, обједињене у књизи „Култура од до", Павловић је 1981. добио годишњу награду Удружења новинара Србије.

У бројним интервјуима с истакнутим писцима, Павловић је, током више од четири деценије, обогатио наш медијски и културни живот *књижевним разговорима* у којима се креативно укрштају разнородни тематски и аналитички елементи више жанрова новинарског и књижевног стварања. Комбинацијом интервјуа, дневничких и мемоарских

записа, поетичког самоосветљавања, репортерских пасажа, личних осврта на стваралаштво и културну традицију, Павловић своје саговорнике портретише екскурзијама које разговорима дају додатни слој, творећи неку врсту суптилне документарне хронике епохе. Начин на који Павловићеве интервјуи (тачније, серије интервјуа, које понекад трају и четири деценије) превазилазе просту размену текућих информација и мишљења – прерастајући у дубљи сусрет људи и дела, такорећи самостални жанр у систему документарних журналистичко-књижевних врста – можда се понајбоље види у књизи „Огледало Добрице Ћосића”, објављеној 2014. у десет хиљада примерака. Разговарајући с Ћосићем у дугом периоду од 1971. до пред пишчеву смрт 2014, потом у дијалогу с бројним Ћосићевим савременицима и остварујући увид у дневничке белешке које је Ћосић водио од 1951. до смрти, Павловић је сачинио хронику времена у коме су се огледале крупне моралне, политичке и интелектуалне дилеме, пишчеви страхови и наде, стрепње државе и народа ухваћених у зупчанике „Великог механизма Историје”.

С обзиром на чињеницу да је Ћосић овај рукопис – у коме се премијерно доносе многи важни подаци из његовог живота и старалаштва, од крштеног имена (које гласи Добросав), преко стварног датума рођења, херцеговачког порекла породице, факсимила првих објављених радова, хронике политичких и књижевних ломова, итд. – ауторизовао две недеље пред смрт, Павловићева књига може се читати као нека врста канонског издања Ћосићевог животописа, незаобилазног за сваки будући озбиљан приступ делу писца који је оставио незаобилазно књижевно сведочанство о најсудбоноснијим етапама бурног живота Србије и српског народа у новијој историји.

По сличном моделу Павловић је написао и књигу о Данилу Кишу, која је сада у штампи код „Службеног гласника”. У њој је дат пресек животне биографије и портрет књижевног дела великог ствараоца преминулог пре четврт века, а рођеног пре 80 година. Тај рукопис садржи и бројне Павловићеве разговоре с Кишом, почев од оног из 1973, за НИН, у часу кад је Кишу додељена НИН-ова награда за роман. Део Павловићевог рукописа о Кишу објављен је, прошле јесени, као фелтон у „Политици”, у 18 наставакаа недавно, 10. и 17. октобра, у два наставка, под насловом „Сви гени Кишових лектира”, у Културном додатку „Политике” публикован је, на читавој страни Додатка, Павловићев премијерни увид у Кишову личну библиотеку, у коју нико није дубље завирио више од две деценије, откако је она пребачена из Париза у Београд. Као што је познато, понирање у личне библиотеке великих писаца, у белешке на маргинама и испод црте или у коментаре прочитаних књига, *извориште* су појединости битних за реконструкцију стваралачке биографије, скицирање мапе читања и писања, за креативну транспозицију некадашњих историјских, психолошких и социокултурних слојева, рестаурацију сродних тема, хипертекстуалног карактера дела и проницање у духовни и друштвени амбијент у коме је старалац живео и радио. Павловићева књига о Кишу доноси обиље нових, сасвим непознатих података и докумената који могу бити путокази ка бољем разумевању раније скривеног или затамњеног смисла идеја које су Киша као писца и човека окупирале, и ка прецизнијем тумачењу фузије различитих гласова – у тексту, рукопису, на маргини, у фусноти, у литерарном и изваилитерарном окружењу.

Током своје новинарске и књижевне каријере, Павловић је водио разговоре с више од стотину српских и југословенских стваралаца. Највећи део интервјуа објављен је у НИН-у и „Политици”. Сем Иве Андрића, нема истакнутијег писца и уметника кога Павловић није интервјуисао: ту су Милош Црњански (интервју за НИН поводом добијања

НИН-ове награде за „Роман у Лондону“), Меша Селимовић, Бранко Ћопић, Десанка Максимовић, Добрица Ћосић, Скендер Куленовић, Данило Киш, Милорад Павић, Антоније Исаковић, Павле Савић, Родољуб Чолаковић, Оскар Давичо, Ото Бићаљи Мерин, Владимир Дедијер, Душан Матић, Ацо Шопов, Блаже Конески, Гроздана Олујић, Предраг Матвејевић, Игор Мандић, Миљенко Смоје, Мирослав Антић, Весна Парун, Густав Крклец, Драгиша Витошевић, Љубивоје Ршумовић, Милован Витезовић и други. Многи од ових интервјуа су подлога књига написаних у формату и по методологији чувене француске едиције о знаменитим личностима „Њим самим“ (*par lui-même*), јер дају пресек кроз живот, дело и време у којима су живели књижевни и културни великани.

О дубљој, трајнијој димензији ових разговора сведочи податак да је Данило Киш свој интервју са Павловићем – сматрајући га својеврсним полифоним есејом, насталим у два гласа – унео, за живота, у своју књигу есеја „По-етика, 2“ (1974), а потом и у IX том „Дјела“ објављених у Загребу и Београду (1987). Меша Селимовић уврстио је свој интервју с Павловићем у IX том својих „Сабраних дела“ (Београд–Ријека, 1976). Павловићев интервју с Милошем Црњанским објављен је у књизи М. Црњанског „Испунио сам своју судбину“, с поговором Николе Милошевића (Београд, 1992).

Прегршт најбољих својих књижевних разговора, проширених књижевним портретима саговорника, факсимилима докумената и непознатим фотографијама саговорника, Павловић је уврстио у књигу „Десет портрета и десет разговора“, која треба да изађе из штампе наредне године.

Као што је случај са споменутим интервјуима са Ћосићем и Кишом (на крају ауторизованог разговора са Ћосићем стоји својеручна белешка: „Ако нисмо Обилићи, нисмо ни Бранковићи, али истрајавамо“ - видети стр. 226 књиге о Ћосићу), Павловићев интервју, а поготову ови најбољи, нису се задржали само на унапред припремљеном венцу питања, већ су се претворили у тематизацију ширег, мултидисциплинарног спектра у отворени разговор који дубље открива духовни идентитет сабеседника, а потом и суптилније индивидуалне и општедуховне особености времена у коме разговор тече. Мислимо на гранање и разлиставање интервјуа на начин који је Франсис Бекон, својевремено, у књизи „О разговору“ (Београд, 1967, стр. 113), овако описао:

„Најдостојнија улога у разговору јесте у његовом покретању, а потом у усмеравању и прелажењу на нешто друго; јер човек тада води коло“.

3. Пред хиландарским дверима

Миљивоје Павловић имао је активну улогу у обележавању осамстоте годишњице оснивања Хиландара (1998), затим у истраживању повести светогорске светинје и афирмисању научно утврђених истина о месту Хиландара у историји српске духовности, и повесници православља у целини.

Павловић је, у оквиру Одбора за обележавање јубилеја Хиландара, основаног одлуком тадашње Савезне владе, био председник Комисије за односе са дијаспором. У саставу комисије били су угледни прегаоци, међу њима и епископ шумадијски академик Сава. *Комисија је обезбедила, посебно ангажманом председника Павловића, најпре, да прослава хиландарског јубилеја задобије планетарне размере, а потом, да из српског расејања, са разних меридијана планете, за обнову Хиландара стигну значајна материјална средства.*

У низу медијских и добротворних акција које је Павловић иницирао или их координирао, споменућемо једну: „Хиландарско планетарно бденије“, остварено 3. и 4.

децембра 1998. године, уочи и на дан славе манастира Хиландара (Ваведење). Будући да се тада налазио на дужности директора Радио Београда, Павловић је, посредством радио – таласа, обезбедио директну и вишесмерну комуникацију између Хиландара, српских земаља и већих српских насељеника на свету. Током трочасовног живог програма, који су преносиле многе радио-станице у земљи и ван ње (српске станице у дијаспори и емисије на српском на иностраним радијским установама), српски гласови и српска музика прекрили су земаљски шар. Пројекат је координиран из студија у Хиландарској улици у Београду; преносили су га сви програми Радио Београда, 82 радио станице из Србије и више десетина етничких радио-станица или радио-часова свету. Никада пре тога (нажалост, ни касније) планета није била на тај начин озвучена, нити су Срби с разних страна могли не само да се чују већ и да међусобно разговарају. У програму су учествовали многи угледни Срби тог времена, од патријарха Павла до председника Србије Милутиновића, укључујући и велики број других црквених великодостојника, професора Богословског факултета, академика, уметника, новинара, итд.

Стручна и шира јавност веома позитивно је оценила домете овог деликатног програмског и техничког задатка. Тадашњи министар за информације Александар Вучић назвао је, у јавној честитки, овај пројекат „венсеријским културним и националним подухватом“.

Критичар „Политике“ Бранислава Џунов, у броју од 10. децембра 1998, сврстала је „Хиландарско планетарно бденије“ у „несумњив радијски и културни догађај сезоне“. Ево дела њене јавне оцене:

„Било је хиландарски, планетарно, радијски. Ненападно, продуховљено, уз много добре музике и одабраних стихова... Хиландарска звона су први пут, путем Теслиног изума – радија – зазвониле у глобалним земаљским просторима. Срби су тако први народ који је прошао кроз један фантастичан догађај битно везан за осећање времена“.

Миливоје Павловић, осим што је координирао овим пројектом (као директор Радио Београда и председник Комисије за односе са дијаспором Савезног одбора за прославу), водио је у програму и десетоминутни разговор с председником Републике Милутиновићем, који је био и председник Одбора за прославу хиландарског јубилеја. (Напомињемо да је то једини прилог који је Павловић објавио на програмима Радио Београда док је био његов директор).

После прославе, Павловић је био задужен да сачини њен писани летопис, који је Одбор прихватио с високим оценама.

Професор Павловић потом је написао обимну монографију о Хиландару с насловом „Српске земље и дијаспора лицем према Хиландару“, коју су 2003. објавили Епархија бачка, издавачка кућа „Прометеј“ (Нови Сад) и Културноинформативни центар у Каћу.

Рецензенти овог рукописа били су патријарх Павле, академик Владо Стругар и мр Слободан Милеуснић. Осим текстуалног дела, ова богато опремљена монографија садржи и изванредне фотографије српске царске лавре снимљене пре потоњег катастрофалног пожара. Аутори фотографија су најугледнији мајстори овог заната.

Патријарх Павле написао је и предговор књизи М. Павловића, за коју, поред осталог, наводи како ће

„убедљиво сведочити о настајању светосавске свести нашег народа и његовој привржености духовном огњишту, како бисмо се уздигли до висине да се назовемо синовима и кћерима Божјим, оним путем на који је Христос указао, и којим се Свети Сава уздигао, мислећи браћу између себе и са силницима овога света“.

Павловићева књига имала је запажен одјек у нашој културној јавности, а представљена је и у Паризу, у Цркви Св. Саве, крајем маја 2005. у оквиру „Недеље српске културе“.

О Хиландару и поводом Хиландара Миливоје Павловић објавио је у разним листовима и часописима низ прилога, од којих посебно истичемо текст „Иконографија електронског календоскопа“, објављен у Гласнику СПЦ бр. 5 из маја 2002. У том тексту се високо оцењује однос СПЦ према новим медијима и афирмише дотле јавности мање познато *искуство наше Цркве у процесу опште дигитализације*. Према тачним Павловићевим запажањима, медијске иновације нису остале изван видног поља архијереја и пастве СПЦ; нови медији помогли су да се „премости просторна удаљеност, оживи мртво слово и смање временске разлике“, пише Павловић и подржава напоре Цркве да се отвори свима који – осим на класичан начин – до светих места могу путовати и уз помоћ „дигиталног плетива“.

У глобалну електронску мрежу СПЦ се укључила без закашњења и без предрасуда које понекад срећемо код установа с дубоким кореновима, писао је Павловић у славу дана кад је прича о Хиландару постала хипертекст. Тај процес је до данас поприлично одмакао, а његови домети чекају неке нове тумаче и интерпретаторе.

4. Сабирање народносне и културне енергије у матици и дијаспори

Идеју о неопходности збрајања српске народносне и културне енергије Павловић је додатно отелотворио у акцијама окренутим нашим сународницима расутиим по свету.

Непосредно после агресије НАТО-а 1999. године, Павловић је предложио државном врху да се у обнову земље укључе велики економски, социјални и духовни ресурси наше дијаспоре, и сугерисао могуће организационе облике. На трагу те идеје, у лето исте године у Београду је одржан први Сабор дијаспоре, а покренуте су и различите добротворне и хуманитарне акције. Павловић је ушао у први састав Савета дијаспоре (где се налази и данас), а потом и у Управни одбор Фонда „Дијаспора за матицу“ (заједно с епископом бачким др Иринејем, и другим угледним и јавним радницима). Добро синхронизованим акцијама, Савет је у нашем расејању прикупио око седам милиона евра, од чега је половина уложена у обнову оштећених школа, болница и мостова у Србији. Друга половина је сачувана, а од камате се финансијски потпомажу социјално угрожена лица, избеглице, болесни и невољници. Ујесен прошле године, после два таласа катастрофалних поплава у Србији, из овог фонда је, као најнужнија помоћ, милион евра уложено у оштећене објекте у Србији и Републици Српској. Благослов овим акцијама дао је патријарх српски г. Иринеј, који је примио делегацију Фонда, а и Павловића лично, у неколико наврата.

Професор Павловић знатно је допринео бољем организовању журналистичких стваралаца нашег порекла који раде у светским медијима (било да излазе на српском или неком другом језику). На његову иницијативу, српским новинарима из дијаспоре омогућено је да постану чланови и делују унутар Удружења новинара Србије и његових секција.

Из пера проф. Павловића потиче први потпунији попис медија на српском језику који излазе изван Србије, као и прва темељитија студија о потенцијалима српског журнализма изван матице.

5. Педагошки, научни и јавни рад у медијасфери и култури

Миливоје Павловић је међу ређим нашим журналистима који – осим на новинарском – делују и на научном, педагошком и књижевном пољу.

Ако за ову прилику оставимо по страни његове радове из области симбологије и књижевно-музичке археологије (поред осталог четири књиге о химнама и државним знамењима), у којима је заронио у дотле неистражена подручја симболичке културе, као и његове студије о неоавангардном покрету сигнализму (једином нашем уметничком „изму“ са широком међународном рецепцијом), нужно је споменути његова три уџбеника из медиологије и комуникологије. За један од њих, који је до сада имао осам издања („Односи с јавношћу“), Павловић је 2003. добио награду УНС-а „Жика М. Јовановић“. Павловић је конципирао оквире универзитетског предмета „Односи с јавношћу“, и предавао га на четири различита факултета, сада га предаје на два. Године 2005. Павловић је био на челу групе која је осмислила покретање засебног Факултета за културу и медије и на њему посебних смерова за Новинарство, Односе с јавношћу и Менаџмент у култури и медијима. **Пуна три мандата (девет година) Павловић је био декан тог факултета, на коме и сада ради као редовни професор.**

Из области медиологије и комуникологије Павловић је, поред споменутих уџбеника, објавио већи број научних радова, од којих су неки саопштени на међународним скуповима. Коаутор је међународног уџбеника објављеног у Португалу 2011. под насловом „Management of Media Economy, Media Content and Technologies in the Age of Digital Convergence“. Тај уџбеник имао је два издања и промоције у великим европским културним и медијским центрима. Користи се на угледним високим школама за новинарство и културу у свету.

На Шестој међународној конференцији за менаџмент медија, одржаној почетком маја 2013. у Лисабону, Павловић је изнео саопштење под насловом „Огласне поруке као књижевна микроструктура“ (детаљније у „Политици“ од 7. маја 2013). У том раду анализиран је до сада недовољно осветљен преплет садржаја, методологије и алата новинарства, књижевности и огласних порука.

Колико нам је познато, то је био први пут да се огласи научно третирају као књижевна грађа, и да се детаљно анализирају стилистичке, синтаксичке, звуковне, социокултурне и друге особености ових *књижевних микроструктура*.

На сличном скупу међународне асоцијације за медијску економију и менаџмент, одржаном маја 2014. у Солуну, Павловић је учествовао радом „Трендови креативних индустрија: завођење текстом огласа“.

На конгресу ПР стручњака региона Алпе-Адрија, одржаном 23. марта 2012. у Марибору, Миливоју Павловићу уручено је посебно признање „за допринос у развоју струке управљања комуникацијама“. У образложењу међународног жирија наведено је да је Павловић „својом академском делатношћу и практичним радом знатно допринео унапређењу комуниколошке делатности и спојио културу и медије на начин који је драгоцен за ове обе, раније вештачки раздвојене области“ („Политика“, 5. децембар 2011).

У току протекле деценије, са Факултета за културу и медије, којим је Павловић руководио девет година, изашло је више од хиљаду младих, образованих људи који постепено преузимају одговорне дужности у српским медијским и културним организацијама. Скоро да нема значајнијег гласила у земљи, па и у региону у коме свршени или садашњи Павловићеви студенти не доприносе очувању затечених вредности

и стварању нових.

Проф. Павловић је дао знатан допринос сабирању националне, културне и новинарске енергије расуте у дијаспори. Као члан првог сазива Савета дијаспоре, одмах после бомбардовања, иницирао је код тадашње управе УНС-а да се српским новинарима у расејању омогући да постану чланови удружења и делују у његовом оквиру. Из пера проф. Павловића потиче први обимнији попис медија на српском језику који излазе или делују изван Србије, као и прва амбициозна студија о потенцијалима српског јурнализма изван матице које за родну грудну – упркос географској удаљености – у нераскидивом јединству држи припадност истом језику, једном духовном огњишту и заједничким отаџбинским идеалима. Његов текст, који је допринео успостављању раније покиданих мостова између медија и земље с онима из заграничија (тај корпус је претходних деценија погрешно и злонамерно називан „емигрантском штампом” или „штампом у избеглиштву”), објављен је у зборнику „Мостови: дијаспора – матица” 2002. године у Београду. Делови су унети и у спомињани уџбеник „Односа с јавношћу” (стр. 144 издања из 2003) како би се младим људима, будућим новинарима и културним стараоцима, благовремено дало до знања да је *српски јурнализам (који се и сам родио у дијаспори) лепа, културна и национална тековина* која Србију види и дозива не само преко него и пре њених стварних административних граница, трагајући – како Павловић пише – свуда, на све четири стране света, за српским судбинама, верификујући и чувајући српски језик у комуникацијама које су, како су деценије и векови пролазили, прерастале у властити звук, историјско време и бунтовну реплику.

У конструктивне напоре Миливоја Павловића спада и успешно обједињавање расцепканих радио-телевизијских потенцијала Србије. Његов први задатак као министра за информације (крај 1991) био је да од три раздвојена, често и међусобно конфронтрана центра (Београд, Нови Сад, Приштина) створи јединствену националну, медијску установу. Тај веома деликатан и важан посао Павловић је успешно обавио, и 1. јануара 1992. стартовала је Радио-телевизија Србије. Његов последњи задатак као министра за информације био је да спречи материјално и организационо урушавање РТС у условима великих социјалних губања због којих је дотадашњи систем РТВ претплате био недостатан (процент грађана који су плаћали претплату био је пао на 7 одсто). Проучивши све у свету познате моделе финансирања јавног сервиса, и уваживши домаће специфичности, Павловић је предложио и (после јавне дебате) операционализовао примену модела плаћања путем РТВ таксе на електрично бројило – не тако савршен, али ипак применљив на домаће прилике. Захваљујући овом моделу, у финансирању РТС није било већих ломова; после олако изречених критика, и извесне паузе, нове власти вратиле су се сличном моделу, што на дужи рок осигурава нормално функционисање јавног медијског радио и ТВ сервиса у Србији.

Споменућемо на овом месту да је Миливоје Павловић пуних седам година био директор Радио Београда и да је тада овај радио био најслушанији у земљи. Павловић је био и *ратни директор Радио Београда* за време агресије НАТО-а 1999. године; широј јавности можда и није довољно познато да је Павловић успешно организовао тада преважно деловање националног радија, изместивши га са старе (и садашње) адресе на резервне локације – једну у самом граду, а другу на планини у ширем рејону престонице.

Миливоје Павловић приступио је Удружењу новинара Србије 1970. године. Као млад новинар добио је годишњу награду УНС-а за текстове из културе (1981). Прилежно је суделовао у бројним новинарским акцијама, а у једном мандату (1978) био је и члан

Управе УНС-а. После драматичних збивања на прелому миленијума, активно је учествовао у борби за обнову и очување изворних начела српске новинарске организације, о чему сведочи „Хроника Удружења новинара Србије 1941-2006“ из пера Мила Недељковића (издање УНС-а и „Службеног гласника“). Недељковић документује на више места у књизи, а посебно у поглављу XII („На почетку Трећег миленијума“, стр 219), да је Павловић био у саставу Иницијативног одбора за одржавање и припрему Ванредне скупштине Удружења, и био учесник тог, како Недељковић пише, прекретничког скупа. На страни 229. те књиге, испод међунаслоа „Они су спасили Удружење“, наводе се имена, функције и фотографије 155 новинара који су „били одлучни да устрају у одбрани Удружења које је, као никад у својој историји, било на рубу пропасти“. На том часном списку (стр. 232) је и име Миливоја Павловића, укључујући основне биографске податке, фотографију и матичну медијску организацију: Радио Београд.

Поштоване колеге,

Уверени смо да проф. др Миливоје Павловић, својим образовањем и делом, потом, великим искуством на медијском и културолошком плану, као педагог, књижевник и ангажовани културни радник, као неко ко добро познаје структуру и динамику медијског система Србије, посебно РТС, на чијем је утемељењу радио, и у коме је провео десетак година као директор Радио Београда, а потом саветник генералног директора РТС и директора Радио Београда (1994-2002), може допринети очувању и унапређењу изворних вредности јавног медијског радио-телевизијског система као што је РТС.

Захваљујемо вам на разумевању и срдечно вас поздрављамо.

Декан Факултета за културу и медије

Проф. др Драган Никодијевић